

„Svetlo svieti v tme, ale tma ňto nepohltila“ (J 1,5)

SVETLO PRAVOSLÁVIA

duchovný občasník pravoslávnej cirkevnej obce Banská Bystrica

číslo 44, rok 2016

Slava Isusu Christu!

Prihováram sa vám v dnešný pre mňa veľmi významný duchovný deň. Dnes (7. októbra) je to presne 15 rokov, ako som prijala sväté Pravoslávie. Pokrstená som bola v nádrži Hriňová pri Zvolene. Pamätám si, že bolo chladno, voda mohla mať tak 10 stupňov, ale moje srdce bolo horúce a viera v Christa veľká.

Čo sa za tie roky v mojej živote zmenilo?? Veľa, ale tá najpodstatnejšia vec zostala

rovnaká. Stále som pravoslávna a moje srdce bije pravoslávím. Raz jeden starec povedal: v posledných časoch nebudú kresťania robiť žiadne zázraky, žiadne podvihy, ich pôst a modlitba budú slabé... Im bude stačiť len jedno, keď si zachovajú svoju vieru...

S láskou v Christu Jana

Starec jeroschimonach Tichon

**(pamiatka v deň zosnutia 7.
september/ 20. september)**

Starec jeroschimonach Tichon (Golenkov) sa narodil v cárskom Rusku roku 1884, dedine zvanej Nová Michailovka (dnes sa nachádza na území Volgogradskej oblasti). Jeho rodičia, Pavel a Jelena, boli veľmi veriaci a zbožní ľudia, a preto i ich syn, ktorého nazývali Timotej, nasledoval túto ich vieru, zbožnosť a lásku k Bohu

a už od svojho detstva si prial zasvätiť seba a svoj život Bohu. Keď rodičia videli u svojho syna veľkú horlivosť po Bohu, rozhodli sa nedať mu ihneď požehnanie k odchodu do monastiera, pretože bol vtedy ešte príliš mladý, telesne silný a mal stále ešte veľmi živú povahu. Rodičia chceli, aby Timotej trochu dozrel, zmúdrel, a potom, aby sa sám rozhodol, akým smerom sa vydá a čo učiní so svojím životom. Navzdory tejto istej zdržanlivosti mu však vôbec nebránili, a naopak požehnali, aby vykonal púť po rôznych monastieroch. Takto Timotej putoval od svojich sedemnástich do dvadsiatich rokov. Vtedy učinil púť po mníšskych príbytkoch na Rusi, kde prebýval približne v dvesto monastieroch. Pri ich návštevách, nehladiac na únavu z cesty, neprijímal úsluhy, ktoré mnísi bežne poskytovali pútnikom, aby mal sám možnosť skúsiť asketický zápas a tiež preto, aby v ňom iným nebránil a neobťažoval ich.

Keď prešiel postupne všetky monastiere svojej vlasti, uskutočnil púť tiež na Svätú Horu Sinaj, kde prežil dva mesiace. Odtiaľ potom putoval až do Svätej Zeme, kde

nejaký čas viedol osamelý život pustovníka v púšti za riekou Jordán. Prebývanie vo Svätej Zemi mu pomáhalo k posilneniu jeho asketického spôsobu života, no nenašiel tam úplný pokoj pred márnosťami a svetským duchom našej doby, ktorý narušil svojou civilizovanosťou i tie opustené a starobylé pútnické miesta, ktoré mali pôvodne skôr duchovne utešiť a posvätiť dušu človeka. Preto sa Timotej nakoniec rozhodol opustiť Svätú Zem a odísť na Svätú Horu Athos. Vtedy však pokušiteľ a nepriateľ nášho spasenia uvidel, ako tento zbožný mladík dosahuje mnohých úspechov v duchovnom živote a mnohým dušiam pomáha ku spásu, a začal konať svoje protivenstvá. A tak sa onen pokušiteľ rozhodol zvieŕť z jeho zvolenej cesty i brata Timoteja. Keď sa Timotej vrátil zo zajordánskej púšte do Jeruzalema, aby sa naposledy poklonil Svätému Hrobu a rozlúčil sa so svojimi známymi, tento zlý a závistlivý duch, diabol, použil ako svoj nástroj dve ženy, ktorým chýbala Božia bázeň. Boli to rodáčky z rovnakého kraja ako Timotej, a preto ho pozvali k sebe domov, aby mu dali zoznamy s menami veriacich, ktoré mal so sebou Timotej priniesť na Svätú Horu a nechať ich tam spomínať pri bohoslužbách. Dôverčivý a naivný mladík, ktorým Timotej bezpochyby bol, majúc len čisté myšlienky, tejto ich skrytej ľsti uveril. Keď bol u nich v dome, ženy za sebou zamkli dvere a pristúpili k nemu s nečistými myšlienkami. Mladý Timotej celý sčervenal, odstrčil ich ale stranou a potom rozrazil dvere. Podarilo sa mu nakoniec utiecť až von, a ako novodobý Jozef si tak zachránil svoju nevinnosť.

Keď v roku 1908 prišiel na Svätú Horu Athos, podobal sa nevinnému kvetu, ktorý tu, v Záhrade Božej Matky, v súlade s Božím požehnaním rozkvitol, dosiahol úspech vo svojom duchovnom snažení a rozvoňal svojimi vlastnými cnosťami, čo dosiahol...

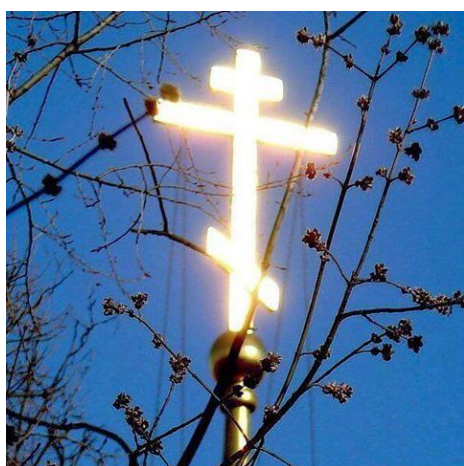
Prvým miestom jeho prebývania na Svätej Hore sa stal Skit Burarezi¹, tam prijal mníšsky postrih s menom Tichon, na pamiatku sv. Tichona Zadonského. Tam sa učil poslušnosti a tvoreniu modlitby mysl'ou u blahodatných starcov. Prežil tam okolo päť rokov, ale keďže i tam prichádzalo veľké množstvo ruských pútnikov,

nenášiel tam taký potrebný modlitebný pokoj, ktorý hľadal, a tak nakoniec prijal požehnanie a odišiel do hrôzy budiacej Karulie², kde v jednej jaskyni, pod duchovným vedením zbožného starca, pokračoval v duchovnom zápase v priebehu nasledujúcich pätnástich rokov. Po celú tú dobu starec Tichon prebýval vo veľmi tvrdých a surových podmienkach pre život, ako telesných, tak i duchovných. On však ešte viac sprísnil osobný pôst, jedol len sušené chleby – sucháre, a to len jedenkrát za tri dni, nezriedka však i len jedenkrát za týždeň. Po nociach činil viac ako šesťsto zemných poklôn. Plietol čotky³, ktoré potom vymieňal za sucháre. Jeho hlavnou prácou sa však stali predovšetkým veľké a malé poklony, spojené s Isusovou modlitbou a čítanie duchovných kníh. Knihy si požičiaval v monastieroch, od nich prijímal i požehnanie ku zvyškom jedál, ktoré zostávali po spoločných jedlách na stoloch, ako sa hovorí na Athose, je to materiálna pomoc monastierov, čo obdarúvajú mníchov žijúcich o samote mimo monastierov. Otec Tichon potom ku svojmu pravidlu pridával i doplňujúce množstvo modlitieb na čotkách za všetkých svojich dobrodincov. Po pätnástich rokoch strávených v Karulii odišiel na mysl Kapsala, do kéliu na území monastiera Stavronikita⁴, a tu prijal povinnosť starať sa o starca, ktorý v tejto kélii žil. Keď tento starec zomrel, otec Tichon tu už zostal, lebo k tomu získal od predošlého starca požehnanie. Od tej doby nielenže neoslabil svoje duchovné úsilie, ale ešte viac vynakladal svoje sily, za čo sa mu dostalo hojnosti Božej blahodäte, pretože viedol svoj duchovný zápas s veľkou horlivosťou a súčasne i s pokorou.

Božia blahodať zjavila otca Tichona ľuďom ako žiarivý duchovný drahokam, a tak za ním skoro začali prichádzať početné zástupy mníchov i veriacich zo sveta, trpiacich rôznymi neduhmi, aby im dal svoju radu a útechu. Niektorí z bratov potom prosili, aby otec Tichon prijal kňazské vysvätenie, aby mohol ešte viac pomáhať skrze tajinu spovede a dať veriacim svoje rozhrešenie a odpustenie hriechov. Keď otec Tichon videl, že je skutočne nutné i takto pomáhať ľuďom, súhlasil nakoniec so svojím rukopoložením na kňaza, čo sa i stalo.

Za nejakú dobu dostal otec Tichon, najskôr vďaka Božej blahodati a pomoci od predstaveného Skitu sv. proroka Eliáša⁵, také množstvo peňazí, skrze ne mohol nechať postaviť pri svojej kélii malú kaplnku. Kaplnka bola zasvätená svätému Christovmu Krížu, pretože svätý Kríž si otec Tichon veľmi cenil a mal ho vo veľkej úcte. Ďalším dôvodom tohoto zasvätenia bola skutočnosť, že sa chcel vyhnúť chrámovým oslavám, lebo v deň Povýšenia sv. Kríža je vždy predpísaný prísny pôst. Starec nemal rád, keď chrámové sviatky narušovali a odvádzali dušu človeka od ticha modlitby. Vo svojej pustovni, naplnenej zbožnou hesychiou, však prežíval duchovný sviatok neustále, každý deň, lebo sa vždy prísne postil a úplne sa vzdával všetkému, čo by ho akokoľvek odvádzalo od modlitby a modlitebného stíšenia.

Ku svojmu životu starec Tichon príliš mnoho vecí nepotreboval. Bol však dobrým

ikonopiscom, a raz za rok napísal ikonu Svätej plaščenice⁶ a peniaze, ktoré za ňu dostal, mu potom vystačili po celý rok. Cez to okúsil v pravde rajskú blaženosť a útechu, a keď sa ho niekto spýtal: Ty si tu na takom pustom mieste sám? On patom odpovedal: Nie, ja žijem spoločne s Anjelmi a Archanjelmi, so všetkými svätými, s Matkou Božou a Christom. A

skutočne, starec neustále vnímal a cítil prítomnosť svätých a pomoc svätého Anjela ochrancu. Ctih. Paisij Svätohorec, ktorého duchovníkom sa starec Tichon stal, o ňom raz povedal: Jedenkrát, keď som k nemu prišiel, som ho videl visiaceho zo schodov hlavou dole. Spadol na schodoch a zostal tam ležať na chrbte, zachytený rjasou vo dverách. Len s veľkým úsilím som ho zdvihol. Keď som sa ho potom pýtal, čo by urobil, keby som sa tu neukázal, on s detskou prostotou odpovedal: Môj Anjel ochranca by ma zdvihol.

Skit Burarezi¹ - Kélia Burarezi, iný názov je kélia sv. Mikuláša divotvorcu - Belozorka, spadá pod Chilendarský monastier.

Karulia²- Karulia, alebo ako j tiež nazývajú Strašná Karulia, je najväčšmi nehostinné miesto na Svätej Hore, ktoré sa nachádza na južnom výbežku Athosu. Na tomto mieste vedú svoj duchovný zápas iba skutoční pustovníci.

Čotky³ - (podľa ruského четки, tj. počítat'; popr. z gréčtiny: κομποσκοίνι, komboskiny; či v srbčine: бројаница, brojanica) názov pre modlitebný náramok – pomocný prostriedok k udržiavaniu modlitby, na ktorom sú upletené ozdobné uzlíky alebo navlečené semienka či koráliky, to všetko k počítaniu vyriešených modlitieb a modlitebných úklonov.

Monastier Stavronikita⁴ - pravoslávny grécky mužský monastier na Sv. Hore Athos v Grécku, 15tý monastier v hierarchii athosských monastierov, bol založený v 10. storočí. Svoj názov získal podľa tradície tak, že na jeho mieste žil kedysi pustovník Nikita, ktorý vyrábala kríže (Σταυρονικήτα – kríž Nikity). Najskôr bol monastier zasvätený sv. Jánovi Krstiteľovi, bol ale úplne zničený v dobe križiackych výprav. Monastier tak, ako ho poznáme dnes, založil konštantínopolský patriarcha Jeremiáš I.

Skit sv. proroka Eliáša⁵ - sa nachádza na Sv. Hore Athos v Grécku. Bol založený roku 1757 ctih. Paisijom Veličkovským, ktorý dostal starú a zabudnutú kéliu s chrámom sv. proroka Eliáša. Dnes je tento skit grécky, pod správou monastiera Pantokrátor.

Plaščenica⁶ - ikona so zobrazením Christa vzatého z Kríža a ukladaného do Hrobu, táto ikona sa vynáša na Veľký Piatok do stredu chrámu, pred utreňou v deň svätej Paschy sa potom vnáša na oltár a ukladá sa na prestol, kde zostáva až do ukončenia sviatku Paschy.

Pokračovanie nabudúce

O VIERE AJ K TÝM, KTORÍ HOVORIA, ŽE ŽIJÚCEMU VO SVETE NIE JE MOŽNÉ DOSIAHNUŤ DOKONALOSŤ V CNOSTIACH¹

(krátené)

Je dobré hovoriť o Božej milosti a zvestovať o Jeho dobrotivosti a neopísateľnej blahodati, ktorú nám dáva. Poznám človeka, ktorý nedržal ani dlhé ani veľmi prísne pôsty, neuskutočňoval ani žiadne bdenia, ani na holej zemi nespál, ani žiadne iné podobné asketické počiny na seba nekládol, no keď si spomenul na svoje hriechy a svoju hriešnosť, sám seba odsúdil, pokoril sa, a za toto jediné ho najdobrotivejší Pán zachránil, ako to hovorí Dávid v žalme: „*pokoril som sa a zachránil ma*“. Krátko povedané, uveril Božím slovám a za tú vieru ho Pán prijal. Je mnoho prekážok na ceste pri získavaní pokory. No uveriť Božím slovám nám nič nebráni. Ak to z celej duše budeme chcieť, uveríme. Lebo viera je dar dobrotivého Boha, ktorý dal do našej prirodzenosti, ale jeho používanie podriadil moci našej vôle. Aj barbari majú prirodzenú vieru a veria slovám jeden druhému. No aby som vám poukázal na pôsobenie z duše prameniacej viery, počúvajte, rozpoviem vám na potvrdenie povedaného jeden príbeh.

V Konštantínopole žil istý dvadsaťročný mladík menom Georgij (Juraj). Bol veľmi pekný v tvári, no v jeho správaní bolo čosi neprirodzené, čo zapríčinilo, že sa o ňom viedli rôzne nedobré reči tými, ktorí pozerajú iba na vonkajší vzhľad a nevidia, čo je vo vnútri iných skryté, a preto druhých posudzujú nesprávne. Zoznámil sa s nejakým mníchom, ktorý žil v jednom z konštantínopolských monastierov, človekom svätým, ktorému odhaľoval tajomstvá svojho srdca, a povedal mu aj to, že veľmi túži po spasení svojej duše. Čestný starec ho poučil tak, ako sa patrí, a poradil mu, aby každý deň plnil nevelké modlitebné pravidlo. Taktiež mu dal knihu Marka Askétu, v ktorej sa písalo o duchovnom živote. Mládenec tu knihu prijal s takou láskou a takou zbožnosťou, akoby mu bola poslaná samotným Bohom. Veľmi totiž veril a nádejal sa, že mu prinesie veľký osoh. Čítal ju veľmi usilovne a vnímavo. Keď ju prečítal, získal veľa osožného. Avšak tri kapitoly sa mu do jeho srdca zaryli obzvlášť. Prvá s názvom: „Hľadajúc uzdravenie, načúvaj svojmu svedomiu, čo ti hovorí, rob tak a získaš osoh“. Druhá s názvom: „Hľadajúci pôsobenie Svätého Ducha a neplniaci prikázania sa podobá za peniaze kúpenému otrokovi, ktorý hneď, ako ho kúpili, chce aby spolu s vyplatenými peniazmi mu bola podpísaná sloboda“. A tretia s názvom:

¹ Добротолюбие, Том V, Издание Сретенского монастыря, Москва 2004, s. 437-446. Simeon Nový Teológ

„Modliaci sa telesne a nemajúci ešte duchovný rozum sa podobá slepcovi, ktorý volal: „Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou“. Ten pred tým slepý, keď bol uzdravený a uvidel Pána, Ho viac nevolal Dávidovým synom, no vyznal Ho ako Božieho Syna“. Tieto tri kapitoly sa mu veľmi páčili. Veril, že keď bude načúvať svojmu svedomiu, ako mu to odporúča prvá kapitola, získa uzdravenie z duševných chorôb, že prostredníctvom plnenia prikázaní dosiahne pôsobenie Svätého Ducha, ako to učí druhá kapitola, a že blahodaťou Svätého Ducha začne rozumne vidieť a uvidí nevysloviteľnú krásu Pána, ako to sľubuje tretia kapitola. Zasiahnutý láskou k tejto kráse, hoci ešte nevidel, silno si ju želal a usilovne hľadal v nádeji, že ju nakoniec uvidí.

Pritom všetkom nič výnimočné nerobil, okrem toho, že každý večer sa poctivo modlil to krátke pravidlo, ktoré mu dal starec. Keď ho dokončil ľahol si do postele a spal. Po čase mu svedomie začalo hovoriť: urob ešte niekoľko poklôn, prečítaj ešte nejaké iné žalmy, modlitbu „Pane, Isuse Christe, zmiluj sa nado mnou“, povedz viackrát než doteraz. Ochotne počúval svoje svedomie, a čo mu hovorilo, to bez rozmyšľania robil tak, ako by mu to prikázal samotný Boh. Ani raz sa neukladal k spánku tak, aby mu svedomie vyčítalo: „Prečo si neurobil to a to?“ Svoje svedomie vždy počúval, a nikdy nevynechal nič, čo mu hovorilo. A ono mu každý deň stále viac a viac prikladalo k jeho modlitebnému pravidlu. V nemnohé dni sa jeho večerné pravidlo rozrástlo na veľké modlitebné postupy. Cez deň sa zdržiaval v priestoroch Patricia a staral sa tam o všetko potrebné pre ľudí, ktorí tam žili. Každý deň večer odtiaľ odchádzal a nikto nevedel, čo u seba robí. V skutočnosti plakal, veľa kľáčal. Keď sa modlil, stál vzpriamene ako vojak. Z tohto postoja robil zemné poklony. Modlitby k Presvätej Bohorodičke čítal s bolesťou v srdci, povzdychmi a slzami. Keď sa modlil k Christovi nášmu Pánovi, padal k Jeho prečistým nohám, akoby tam bol fyzicky prítomný, a prosil Ho, aby sa nad ním zľutoval, ako kedysi nad slepcom, a daroval mu vidieť svojimi duchovnými očami. Pretože sa každý večer jeho modlitba znásobovala, pretrvával v nej až do samotnej polnoci.

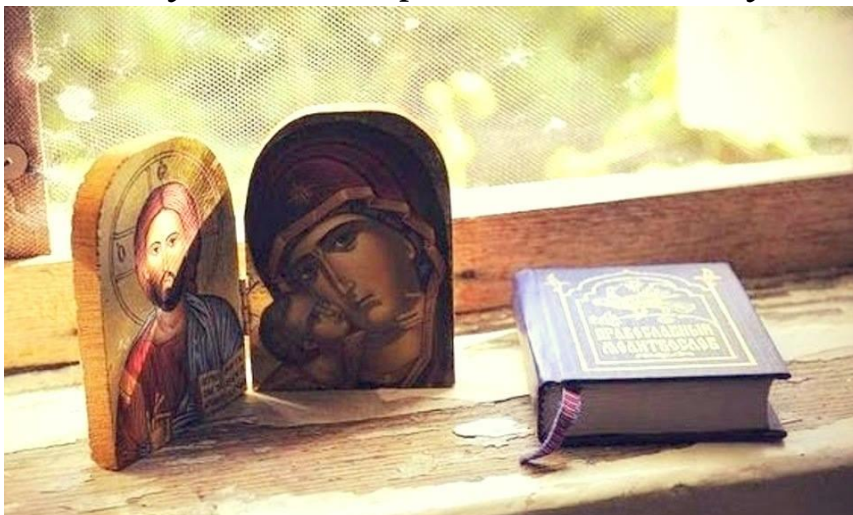
Raz, keď sa tak modlil, a viac myslou než ústami hovoril: „Bože, buď milosrdný mne hriešnemu“, zrazu zišlo naňho zhora žiarivé božské svetlo, ktoré naplnilo celú miestnosť. Vtedy ten mladík zabudol, že sa nachádza v miestnosti, pretože na všetky strany videl len svetlo, a dokonca ani nevedel, či svojimi nohami stojí na zemi. O nič svetské sa vtedy viac nestaral a na myseľ mu neprišlo nič z toho, čo obvykle býva na mysli tých, ktorí nosia ľudské telo. Celý bol zliaty s týmto neskutočným svetlom, až sa mu zdalo, že sa tým svetlom sám stal. Zabudol vtedy na celý svet, bol plný dojatia a neopísateľnej radosti. Jeho myseľ potom vystúpila do neba a zbadal tam iné, oveľa žiarivejšie svetlo než to, ktoré bolo okolo neho. Bolo mu ukázané, k jeho počudovaniu, že na kraji toho svetla stojí vyššie spomenutý svätý a anjelom, ktorý sa podobal na starec, čomu dal tú malú radu o modlitbe a knihu svätého Marka Askétu. Keď som to od toho mladíka počul, pomyslel som si, že mu veľmi pomohla modlitba starca, a že Boh mu pripravil také videnie, aby mladíkovi ukázal, na akej výške v cnostiach ten starec stál. Keď sa videnie skončilo, mladík sa spamätal, plný radosti a údivu plakal z celého srdca, ktoré spoločne so slzami bolo naplňované veľkou sladkosťou.

Tento mladík nič výnimočné nerobil, okrem toho, že silnou vierou a nepochybnou nádejou vždy poctivo plnil starcom mu dané pravidlo a v knihe napísané rady. Nikto nemôže povedať, že to robil len tak na skúšku. Toto mu ani na um nezišlo. Kto len skúša, ten nemá pevnú vieru. No ten mladík odložiac všetky vášnivé a seba potešujúce myšlienky sa tak snažil poctivo plniť to, čo mu hovorilo jeho svedomie, že už viac nemal súčiť k veciam tohto sveta, dokonca ani vodu a pokrmy neprijímal s pôžitkom a dosýta.

Počujete, bratia moji, čo môže urobiť viera v Boha, o ktorej svedčia dobré skutky? Pochopili ste, že ani mladosť neprekáža, ani staroba neosoží, keď niet rozumu a Božej bázne? Uvedomili ste si, že ani svet a svetské záležitosti neprekážajú plniť Božie prikázania, keď je prítomná horlivosť a pozornosť? Že ani mlčanlivosť a vzdialenie sa zo sveta neosoží, keď panujú lenivosť a lajdáctvo? My všetci, keď počujeme o Dávidovi, divíme sa a hovoríme: Bol len jeden Dávid, iného takého nebolo. Ale pozrite, v tom mládencovi sa prejavilo niečo väčšie, než v Dávidovi. Dávid prijal svedectvo od Boha, pomazaný bol za proroka a kráľa, dostal Svätého Ducha a o Bohu mal mnohé svedectva a overenia. Tento mladík nič z toho nemal, spútaný bol pozemskými skutkami, staral sa iba o dočasné, na niečo vyššie než zem nemal čas ani len myslieť. Avšak, keď počul to málo od svätého starca a prečítal tri hlavy u otca Mareka, okamžite bez pochyb uveril počutému a napísanému a s neochvejnou

nádejou to pretavil do skutkov. S tou nevel'kou námahou, ktorú následne konal, sa stal hodným povzniesť svoju myseľ do neba a Matku Pána vzbudil k milosti. Jej modlitbami obmäkčil Boha a privolal na seba blahodat' Svätého Ducha, ktorá ho osvietila tak silno, že bol hoden vidieť svetlo, ktoré si mnohí prajú vidieť, no len niekoľkým je dopriate ho vidieť. Tento mladík nedržal dlhé pôsty, ani na zemi nespál, ani žiadne drsné odevy nenosil, ani sveta sa nezriekol, len duchovne, či duševne naladený s nevel'kým bdením, ktoré uskutočňoval, sa stal takpovediac anjelom v tele človeka, človekom podľa tela a anjelom podľa duchovného stavu. Za to bol hodným vidieť najsladšie svetlo Slnka pravdy, nášho Pána Isusa Christa, a toto svetlo ho utvrdilo v tom, že má prijať aj svetlo budúce. A skutočne, lebo jeho láska a srdečné pril'nutie k Bohu ho učinili extatickým, vytrhli jeho ducha z tohto sveta, z vlastnej prirodzenosti, z všetkých vecí a celého ho učinili svetlom Svätého Ducha, pritom všetkom stále žil v meste, staral sa o celý dom, o otrokov aj slobodných, a robil všetko, čo bolo potrebné pre budúci život.

Čo môže byť väčšie a dokonalejšie než bázeň pred Bohom? Samozrejme, že nič. Svätý Gregor Teológ povedal: „Počiatkom múdrosti je bázeň pred Bohom. Lebo, kde je bázeň, tam je dodržiavanie prikázaní. Kde je dodržiavanie prikázaní, tam je očistenie tela, toho

oblaku, ktorý obopína dušu a neumožňuje jej zreteľne vidieť Božie svetlo. Kde je očistenie, tam je osvietenie, a osvietenie je naplnenie želaného údely. Toto sú bratia moji Božie divy. Boh svojich skrytých služobníkov ľuďom zjavuje preto, aby sa im snažili podobať blahí a milujúci dobro, a zlovolní ostali nezodpovednými. Lebo aj tí, ktorí žijú v tomto uponáhľanom svete, ak sa správajú ako treba, nachádzajú spásu a stávajú sa hodnými veľkých Božích bláh na základe viery, ktorú k Nemu prejavujú, aby v deň súdu na svoje ospravedlnenie nemohli nič povedať tí, ktorí nehľadajú spásu pre svoju lenivosť a lajdáckosť. Bratia moji, z celej duše verte v Pána, nenávid'te tento svet ako sa sluší, a nestarajte sa o jeho dočasné a nepravé blaha, ale pristúpte k Bohu a pril'nite k Nemu. Dusia ma slzy, plačem a z celého srdca trúchlim,

keď si pomyslí, že majú takého štedrého a ľudomilného Pána, ktorý za jedinu k Nemu úprimne prejavenu vieru, nám daruje tak veľké a divné blaha, nerozmýšľame a podobne nemým zvieratám viac uprednostňujeme zem a pozemské, ktoré je Božím dobrodením darované potrebám nášho tela, aby duša, pokiaľ bude telo umiernené nasycované, uskutočňovala svoju cestu bez prekážok. Lebo preto sme my ľudia Bohom stворení ako rozumní, aby sme Ho oslavovali, ďakovali Mu a milovali za nevelké blaha, ktoré nám daroval pre tento život, a tak sme sa stali hodnými dostať blaha veľké a večné v budúcom živote. No beda nám, lebo sa vôbec nestaráme o svoju budúcnosť, Bohu sme nevďační aj za to terajšie, podobní sme démonom, ba dokonca horší sme než oni. Preto si viac než oni zaslúžime byť podrobení mučeniu. Lebo my sme viac počastovaní milosťou a dobrodením než oni. Stali sme sa kresťanmi, dostali sme množstvo duchovných darov, veríme v Boha, ktorý sa kvôli nám stal človekom, pretrpel veľké muky a smrť na kríži, aby nás vykúpil z pohlúdenia,

prelesti a hriechu. Čo mám na toto všetko povedať? Beda nám! V Boha veríme len slovami, no svojimi skutkami Ho odvrhujeme. Či nie všade, teda v mestách, dedinách, monastieroch aj horách je Christos zvestovaný? Či nie

všade sa nachádzajú kresťania? No nájdí, ak to považuješ za vhodné, a podrobne preskúmaj, či plnia Christové prikázania. V skutočnosti medzi toľkými tisíckami ľudí ťažko nájdeš hoci len jedného, ktorý je kresťanom nie len slovom ale aj skutkom. Či Christos náš Boh nepovedal: „*kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie*“? Ale kto z nás sa odváži povedať: ja konám Christové skutky a správne v Neho verím?

Nenapísal som to preto, aby som niekomu bránil odísť zo sveta, ani nie preto, aby som preferoval mlčanlivý život, ale aby som všetkých, ktorí budú čítať tento príbeh utvrdil v tom, že každý, kto chce konať dobro dostane od Boha silu na to aby ho mohol konať všade, kde bude žiť, či už vo svete, alebo v samote. To, čo sa stalo s mládencom, o ktorom sme tu rozprávali, je niečo

neobyčajné a zázračné. Nepočuli sme aby sa niečo podobné stalo s niekým iným.

O tomto mládencovi som sa neskôr od neho samotného dozvedel aj nasledujúce: „Po tomto videní a premene, ktorá sa vo mne uskutočnila prešlo niekoľko dní. Napadlo ma po nich mnoho pokušení, ktoré zapríčinili, že ma to blaho začalo pomaly opúšťať. Postupne som na všetko čo som ti povedal zabudol a padol som do úplného útlmu a necitlivosti tak, že som si nespomínal na nič z toho, čo som ti povedal. Potom som padol do ešte väčšieho zla než pred tým a došiel som do takého stavu, akoby som nikdy nepočul Christové

slová a nerozumel som im. Aj na toho svätca, ktorý bol ku mne tak milostivý a dal mi malé pravidlo a knihu svätého Marka som pozeral ako na jedného z náhodných ľudí a vôbec nemyslel na to, že v svojom videní som videl práve jeho. Ďalej hovoril. Hovorím ti o tom tak podrobne aby si vedel do akej veľkej biedy som ja hriešnik pre svoju lenivosť padol. Nevieť ti povedať, ako bez môjho vedomia v mojom úbohom srdci ostali láska a viera k onému svätému starcovi, no myslím si, že práve kvôli ním po čase ľudomilný Boh sa jeho modlitbami nado mnou zľutoval a znovu ma prostredníctvom neho vytrhol z prelesti a hlbín zla. Ja nehodný som sa potom od toho starca úplne nevzdával. Vždy, keď som bol v meste, často som ho navštevoval v jeho kélii a vyznával som sa pred ním zo všetkého, čo sa so mnou dialo, hoci som jeho rady ja nesvedomitý neplnil. Teraz, ako vidíš, Boh opovrhol mojimi mnohými hriechmi a učinil ma hodným rukami toho starca stať sa mníchom a stále s ním prebývať, hoci v skutočnosti som toho nehodný. Potom, veľkou námahou a mnohými slzami, pri rozhodnom odlúčení sa od sveta, pri úplnej poslušnosti a odseknutí svojej vôle a mnohými inými skutkami som bol znovu hoden vidieť, hoci nie tak jasne, malý lúč toho presladkého Božieho svetla. No také videnie, ako to, ktoré som mal vtedy, som doteraz nebol hoden vidieť“.

Preto vás bratia moji prosím, vydajme sa na cestu Christových prikázaní, aby sme neboli zahanbení. Lebo tomu, kto trpezlivo klope, Pán otvára dvere svojho kráľovstva ako to sľúbil, a tomu, kto hľadá, dá Svätého Ducha. Nie je možné, aby ten, kto z celej duše hľadá, Ho nenašiel a neobohatil sa Jeho darmi.

Pravoslávny Indián

Raz, v sobotu večer, som sa ocitol v ruskom chráme v Montreali (Kanada). Práve sa začala večerná bohoslužba. V pološere som na okamih zazrel trochu inú tvár ako ostatné. Bol to Indián s typickými črtami

a dlhými vlasmi. Pre mňa to bola zvláštna a neobvyklá postava.

Po bohoslužbe som sa nezdržal, prišiel som k nemu a chcel sa s ním zoznámiť.

– John, – povedal som mu po anglicky. – Víťaj!

– Vladimír, – odpovedal.

– Som Grék a ty? – opýtal som sa ho.

– Aj ja, – povedal.

Prekvapil ma, pretože to som nečakal.

– Rozprávaš po grécky? – opýtal som sa ho prekvapene.

Trochu popremýšľal a veľmi dobrou gréčtinou mi povedal:

– Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a Boh bol to Slovo.

Keď vyslovil tieto slová, usmial sa.

– Som Indián, ale cítim sa aj Rus, aj Grék, aj Srb, pretože som pravoslávny.

Vladimír bol veľmi vzdelaný. Študoval jazykovedu a medzi inými jazykmi spoznal aj slovanský jazyk a slovanskú abecedu, ktorú vytvorili svätí Konštantín (Cyril) a Metod. Potom navštívil ruský pravoslávny chrám, aby na vlastné uši počul tento jazyk. Tam postupne spoznal pravoslávnu vieru a dal sa pokrstiť. Odvtedy sa často zúčastňuje na pravoslávnych bohoslužbách a v oltárnej časti chrámu pomáha kňazovi pri svätej liturgii.

Výroky svätých otcov

**"Viem, prečo žijem – pre slávu Božiu.
Viem, kedy zomriem – podľa vôle Božej.
Viem, kam mierim – do nebeskej Vlasti.
A divím sa, prečo teda občas upadám do clivoty."**

(o. Pavel Gruzdev)

Keď ti neprávom zlorečia – potom reagovať na hrubosť vlastnou hrubosťou bude svetské. Človek duchovne prospievajúci sa vlastnej reakcie zdrží a všetko prejde mlčaním. A dokonalý kresťan oslobodený od vášní sa bude z ohovárania radovať."

(svätý Paisij Svätohorec)

"Pokiaľ môžeš človeku pomôcť – pomôž, a keď pomôcť nemôžeš – pomodli sa za neho. Keď sa modliť nevieš – v dobrom na neho pomysli! To bude tiež pomocou, pretože naším nástrojom sú i dobré myšlienky."

(sv. Nikolaj Velimirovič)

"Nech na nás mŕtvych radšej spomínajú vnuci, než aby na nás živých zabudli synovia."

(sv. veľkomyčovník Lazar, knieža srbské)

"Prvým nie je ten, koho na vyvýšenom mieste vidí mnoho ľudských očí, ale ten, koho dobrotu cíti čo najviac ľudských srdc."

(sv. Nikolaj Srbský – nový Zlatoústý)

"Musíme milovať všetkých, a pokiaľ to nie je v našich silách, potom aspoň všetkým prajme dobro."

(sv. Gabriel z Gruzínska)

"Pokiaľ chceš napraviť blížneho, povedz mu o svojich nedostatkoch."

(monach Simeon Atoský)

V posledných dňoch ľudí spasí láska,
pokora a dobrota.
Dobrota otvorí dvere Raja, pokora ich tam
uvedie a láska zjaví Boha.
Ctih. Gabriel (Urgebadze) Samtavrijský

**To hlavné, čo je potrebné od každého človeka,
je nikoho neodsudzovať. Povie sa to ľahko, ale začni to plniť
a ukáže sa to ťažké, preťažké.
Nepriateľ našej spásy mocne napadá na človeka
a ponúka ho k myšlienkam na odsudzovanie.
Hospodin hovorí: Odpusť,
a nepriateľ spasenia zase ponúka: Pomsti sa, on ťa urazil
a ty mu oplat' rovnako, a tak ďalej a tak ďalej.
Nie je potrebné počúvať nepriateľa,
je potrebné sa mu postaviť a bojovať s ním.
Ctih. Varsonofij (Plichankov) Optinský**

**"Pán vždy chránil a doposiaľ chráni svoju svätú Cirkev. Bud'te pevní vo
všetkom, čo sa týka čistoty a základov viery. Za žiadnych okolností
neodstupujte z toho, čo nám prikazujú svätí otcovia." (archim. Kyrill Pavlov)**

Svätý Stilián - ochranca detí na začiatku školského roka).

Svätec žil v 6.storočí byzantskej Paflagonii (dnešné Turecko). Pochádzal z chudobnej rodiny a už od detstva sa stal pustovníkom. Na rozdiel od ostatných pustovníkov však zo svojej jaskyne často vychádzal, navštevoval tých, čo potrebovali pomoc a rozlične im pomáhal. Veľmi si oblúbil hlavne deti a založil vôbec prvú známu materskú školu, v ktorej vychovával a učil chlapcov a dievčatá zo všetkých spoločenských vrstiev. Na jeho príhovory sa tiež mnoho žien uzdravilo od neplodnosti.

Svätý Stilián, pros Boha za nás hriešnych!

Poučenie o rodinnom živote

Poučenie svätého spravodlivého Jána Kronštadtského z knihy „Môj život v Christu“.

O udržaní pokoja v rodine

Modlite sa, bratia moji, k Matke Božej, keď búrka nepriateľstva a zloby povstane vo vašom dome. Ona preblahá a všemocná, dobre, predobre stíši a uzmieri ľudské srdce. Pokoj a láska pochádza od jediného Boha ako svojho prameňa a Vládkyňa — v Bohu, jedno s Bohom a ako Matka Christa — Pokoja, sa modlí za mier celého sveta, tým skôr — všetkých kresťanov. Ona — má tu moc, iba svojím zamávaním odohnať od nás duchov zloby podnebeských, nikdy nespacích a horlivo rozsievajúcich zlobu a nepriateľstvo medzi ľuďmi. A tiež všetkým tým, ktorí s vierou a láskou pribiehajú ku

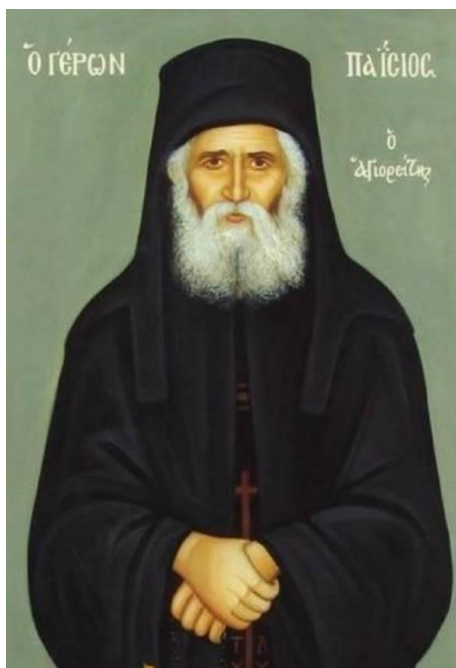
jej vznešenej záštite, podáva skoro a rýchlo pokoj a lásku. Starajte sa i vy sami o zachovanie viery a lásky vo svojich srdciach; ak sa nebudete i vy sami o toto snažiť, tak nebudete dôstojní ani prosieb Matky Božej za vás, pred Bohom; pri tomto buďte vždy horlivými a bohabojnými ctiteľmi Matky Pána Najvyššieho; lebo je v pravde dôstojné blahoslaviť Ju, Bohorodičku, vždy blahoslavenú a najčistejšiu, vyvýšenú nad všetky stvorenia, Ochránkyňu pokolenia ľudského. Snažte sa v sebe vychovávať ducha pokory, lebo Ona Sama je pokornou, ako nikto zo smrteľných a láskou vzhliada len na pokorných. Vzhliadni na poníženú služobnicu svoju, hovorí ona Alžbete v Bohu mojom Spasiteľovi (Luk. 1, 48, 47).

+

Pýtali sa ctihodného starca Paisija (Eznepidisa): „Prečo, sa starče, manželia rozvádajú?“.

Starec odpovedal: „Ľudia sa, moje dieťa, rozvádajú z túžby po rozkoši a egoizme. Pre nič iného. Všetky ostatné dôvody si vymýšľajú, aby ospravedlnili samých seba.“

Svätý starec Paisij Svätohorec

Budúci život

- Otče, priniesla som sladkosti, aby ste vy pohostili sestry.
- Nože sa pozri, ako sa radujú! V inom (ďalšom) živote, budeme hovoriť: "Ako sme sa to len radovali hlúposťami! Ako nás len vtedy tieto hlúposti robili ustarostenými!" A teraz..., naše srdce jednoducho skáče od tejto radosti.

- Otče, a chápeme (márnosť týchto potešení) už teraz?

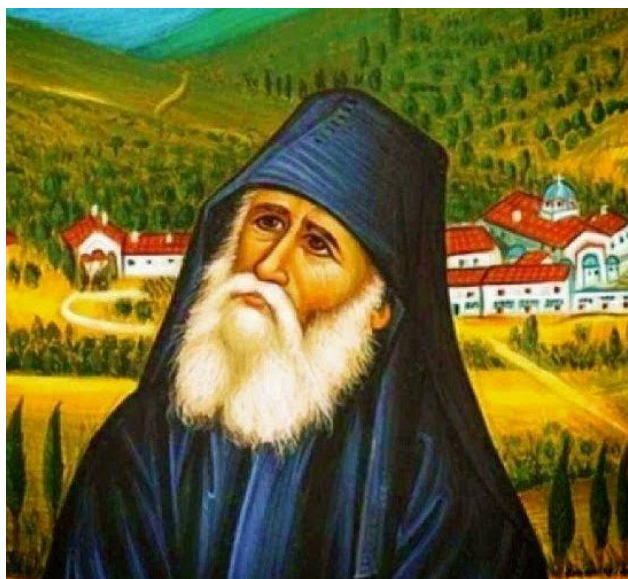
- Ak by ste to pochopili už teraz tu, potom by ste to už nehovorili v budúcom živote. Hovorte si, čo chcete, ale tí, ktorí tam žijú, v nebi, dobre žijú. Viete, akou sa v nebi zaoberajú činnosťou? Neprestajným vďaky vzdávaním Bohu.

- Otče, prečo sa mŕtve telo sa nazýva "ostatkami"?

- Pretože telo - to je niečo, čo zostane na zemi po človeku, po jeho smrti. Primárny človek - duša - ide do neba. V nadchádzajúcom (Poslednom) Súde, Boh vzkriesi aj ľudské telo, aby bol súdený spolu s ním, pretože človek spolu s ním žil a hrešil. V inom (ďalšom) živote budú mať všetci rovnaké telo - telo duchovné, všetci budú mať rovnakú výšku: malí i vysokí, všetci budú mať rovnaký vek: mládenci, starší ľudia a deti – pretože u všetkých ľudí je rovnaká duša. To znamená, že v inom (ďalšom) živote pre všetkých ľudí bude jeden a ten istý anjelský vek.

- Otče, a v budúcom živote tí, ktorí budú v pekle, budú vidieť tých, ktorí budú v Raji?

- Predstavte si, že v noci horí v miestnosti oheň. Tí, ktorí stoja na ulici, vidia tých, ktorí sú v tejto svetlej miestnosti. Rovnako tak tí, ktorí budú v pekle, uvidia tých, ktorí budú v raji. A to bude pre nich ešte väčšie trápenie. A opäť si predstavte, že tí, ktorí sú vo svetle noci, nevidia tých, ktorí stoja na ulici v tme. Tak aj tí nachádzajúci sa v Raji, nevidia tých v pekle. Lebo ak by tí, ktorí sú v nebi, videli mučiacich sa hriešnikov, boli by smutní, boli by zarmútení ohľadne ich horkého osudu a nemohli by si užívať Raj. Ale v raji "nie sú choroby...". Tí, ktorí sú v raji, nielenže nevidia tých, ktorí sú v pekle - nebudú si (dokonca) ani pamätať, či mali

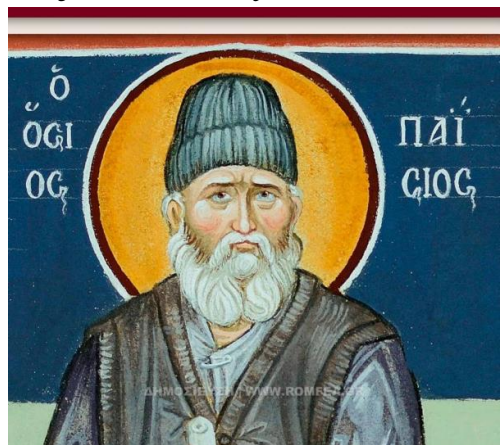
brata, alebo otca, alebo matku, ak títo nebudú v raji spolu s nimi. "V ten deň zmiznú všetky jeho myšlienky" (Žalm 145: 4.) - Hovorí žalmista .

Koniec koncov, v prípade, že by si tí v Raji pamätali svojich príbuzných mučiacich sa v pekle, čo by to pre nich potom bol za Raj? A okrem iného, tí, ktorí budú v Raji, si budú myslieť, že ostatní ľudia (s výnimkou tých, ktorí sú v Raji) nie sú. Taktiež si nebudú pamätať tie hriechy, ktoré spáchali v tomto živote. Pokiaľ by si

pamätali ich hriechy, potom by nemohli zniesť pomyslenie, že zarmútili Boha.

Je potrebné taktiež povedať, že množstvo radosti, ktorú bude zažívať každý človek v raji, nebude rovnaká. Jeden z nich bude (zažívať) náprstok radosti, druhý – pohár radosti, tretí – celé jazero radosti. Avšak, každý sa bude cítiť (úplne) naplnený, a nikto nebude vedieť - koľko radosti, koľko Božského veselia zažíva niekto druhý. Dobrý Boh tak urobil preto, že ak by jeden človek vedel, že niekto druhý zažíva väčšiu radosť ako on, potom Raj by už nebol Rajom, pretože potom v Raji začali by závidieť, rovnako ako na zemi, "prečo on cíti väčšiu radosť, a ja menšiu?". To znamená, že každý v Raji uvidí Božiu slávu v súlade s čistotou svojich duchovných očí. Avšak, ostrosť duchovného videnia (slávy Božej) nebude

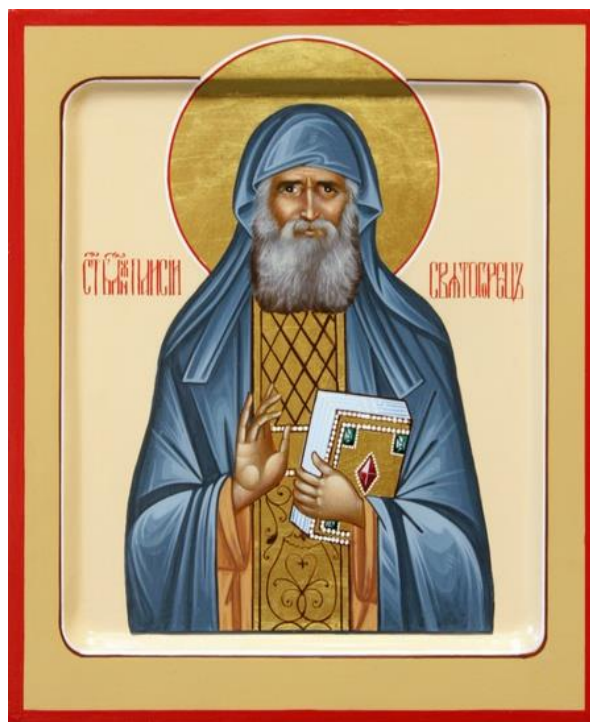

určená Bohom. Ona bude závisieť od čistoty každého jednotlivca.

- **Ale niektorí, Otče, neveria, že existuje peklo a raj.**

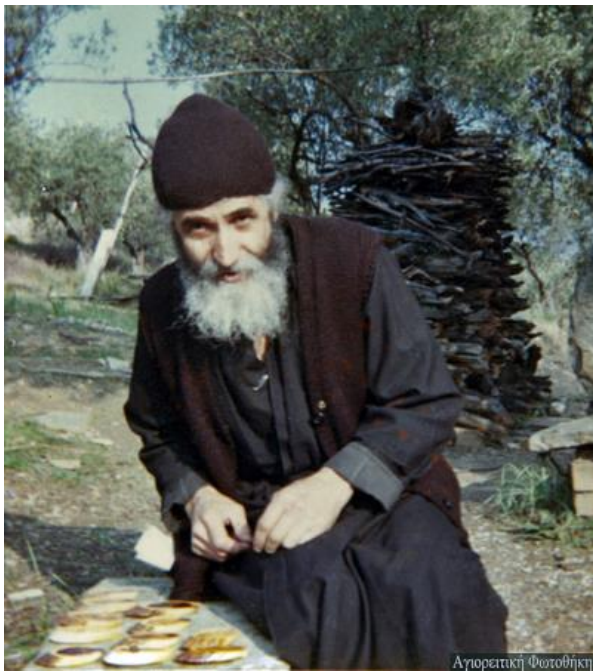
- Neveria v to, že existuje nebo a peklo? Ale ak neexistuje nebo a peklo, ako mŕtvi môžu

existovať v ničote (nebytí)? Koniec koncov, oni sú - duše! Boh je nesmrteľný (svojou povahou), a človek je nesmrteľný z Božej Blahodate. V dôsledku toho on (človek – duša) aj v pekle zostane nesmrteľným. Okrem toho, aj v tomto pozemskom živote naša duša do istej miery prežíva nebo alebo peklo - v závislosti na stave, v ktorom sa nachádza. Ak človeka sužujú výčitky svedomia, keď cíti strach, rozpaky,

www.ikonu.ru

duševnú úzkosť, zúfalstvo alebo posadnutosť nenávisťou, závisťou a podobne, to on (ešte v tomto živote) prebýva v pekelnom utrpení. Ale ak je v človeku láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, a tak podobne, potom on žije (už tu) v Raji. Celý základ – to je duša. Veď to ona cíti radosť aj bolesť. Len sa snažte prísť ku mŕtvej osobe a začať hovoriť s ňou také príjemné veci pre neho, ako napríklad: "Tvoj brat prišiel z Ameriky", alebo niečo také. On nič nepochopí. Ak by si na neho skočil a zlomil mu ruky a nohy, potom tiež nebude nič rozumieť. Z toho vyplýva, že v človeku cíti, nič iné, než duša. Nie toto všetko núti zamyslieť sa tých ľudí, ktorí pochybujú o existencii neba a pekla? Alebo dajme tomu, že vidíš krásny, príjemný sen. Si šťastný, tvoje srdce sladko bije, a nechceš, aby sa tento sen skončil. Prebudiš sa a budeš ľutovať, že si hore. Alebo, že sa ti zdá sen iný, zlý. Napríklad sa ti sníva, že si spadol a zlomil si si nohu, vo sne ty trpíš a plačeš. Zo strachu sa prebudiš s vlhkými očami, vidíš, že sa ti nič nestalo a radostne zvoláš: "Vďaka Bohu, že to bol iba sen!" Na tomto sa zúčastňuje duša. Vidieť zlý sen, človek trpí viac ako on trpel by v skutočnosti, podobne tomu ako chorý v noci trpí viac ako cez deň. Rovnakým spôsobom, keď človek zomrie a dostane sa do

pekla, bude to smutnejšie pre neho (než stav pekelného trápenia, ktoré on, možno, trpel na zemi).

Predstavte si, že človek večne prežíva nočnú moru a večne sa mučí. A tu len na niekoľko minút nemôže zniesť zlý sen. A predstavte si - Boh chráň! - Byť v trápení (navždy). Takže do pekla je lepšie nespadnúť. Čo tomu hovoríte?

- Otče, budeme sa (usilovať) držať sa celý čas, len nespadnúť do pekla. Tak čo, podľa vášho názoru, my tam predsa len popadáme?

- Ak u nás nebude rozum, tak (tam) popadáme. Prial by som si, a želám nám (toto): keď už do Raja - tak všetci, a ak do pekla - tak nikto ... Správne hovorím alebo nie? Bolo by veľmi nevďačné, ak po tom všetkom, čo Boh urobil pre nás ľudí, sa dostaneme do pekelného trápenia a Jeho zarmútime... Áno, Bože chráň - nielen ľuďom sa dostať do pekla, ale dokonca aj vtáčikovi.

Nech nám Blahý Boh dá dobré pokánie, aby nás smrť chytila v dobrom duchovnom rozpoložení, a aby sme sa my znova vrátili do Jeho Nebeského Kráľovstva. Amen.

(Slová. Tom IV, Rodinný život. Šiesta časť. O smrti a budúcom živote. Kapitola tretia. O živote po smrti)

Pre Svetlo Pravoslavia pripravil Ing. Branislav Šomodík

Prvé dni v Rusku - alebo čo ma potešilo

Pri vystúpení z vlaku v Rusku si človek nemohol nevšimnúť čistotu na železničnej stanici. To snáď ani nie je možné udržať v takejto čistote, hovorím si. Pozametaná dlažba, pokosené trávniky, vysadené kvety a hlavne na stanici žiadni otravní alkoholicy. Postupne sa pre mňa táto čistota v celom meste stáva samozrejmosťou a odpad nechaný na ulici nejakým nevychovancom raritou. Toto bola prvá vec, ktorá ma už na začiatku v Rusku skutočne prekvapila.

Čo ma však skutočne vnútorne potešilo a prinieslo pokoj, je ruská mentalita. Konečne som ju mal možnosť zažiť a spoznať priamo v centre Ruska. Na uliciach

vládne pokoj, možno akurát započúť rozhovory mládeže vracajúcej sa zo škôl, kolegýň, čakajúcich na zastávke alebo pred domom sediace babky a podobne. Bez veľkých rečí mladí pomôžu nastúpiť staršiemu pánovi alebo ustúpia mu miesto na sedenie v autobuse. Tu je to norma, žiadne zbytočné reči okolo toho. Samozrejme, aj tu sa nájdú výnimky, ale všeobecne v spoločnosti nie sú rešpektované ako nejaká osobná sloboda – byť nevychovancom.

Pre Európu a svet ruská úctivosť vyšla po dlhých rokoch na povrch, keď sa Krym stal opäť časťou Ruskej federácie. Úctivosť k vlastnej viere, kultúre, ľuďom, ale taktiež k druhým. V Rusku žije nespočetné množstvo národov, ktoré majú možnosť pestovať svoj jazyk a kultúru, samozrejme, v rámci zákonov krajiny.

Mládež sa organizuje v pravoslávnych a vlasteneckých organizáciách, kde tvorí, organizuje a, verím, pripravuje úspešnú ruskú budúcnosť.

Pravoslávie je súčasťou nielen rozhovorov v chráme, ale aj v televíznych debatách, na podujatiach a čoraz viac ľudí spoznáva vieru svojich predkov a navracia sa k nej.

Samozrejme, je potrebné urobiť ešte mnoho práce, lebo dlhé desaťročia, keď bolo pravoslávie potláčané, urobili veľa škody. Ja však verím, že sa to s Božou pomocou podarí.

Jakub

Kajúcna modlitba

„Pane Isuse Christe, Syn Boží, modlitbami Tvojej Matky, Svätého Veľkomučeníka a Vyznávača Cára Nikolaja a všetkých cárskejších mučeníkov a novomučeníkov - osvietených v Ruskej Zemi, predĺž nám čas nášho pokánia, spoj nás v jedno Tvoje stádo Tvojou „všemocnou pravou rukou“. Nezbav nás pastierskej starostlivosti a spoločenstva Tvojich Svätých Darov, zbav nás od zvädzania a pečate nezákonného antichrista, spas Svätú Rus, ustanov nám Panujúceho Obrancu – pravoslávneho Cára, Tebou pomazaného, a tak spas naše duše. Amen.“

Schiarchiepiskop Alipij Pogrebnjak

Básnické okienko

Svätý Gorazd, pastier skvelý
Bohatier je bratskej lásky
Závist'ou drier odstránená
Ratolesť znovu vštepená*
Malé stádo, viera práva
Opäť mala byť stíhaná,
V hrozivej tme, ako v rohu
V stave vlčom, jak v brlohu
Svetlo malé odoláva
Neprehltne ho mrákava.

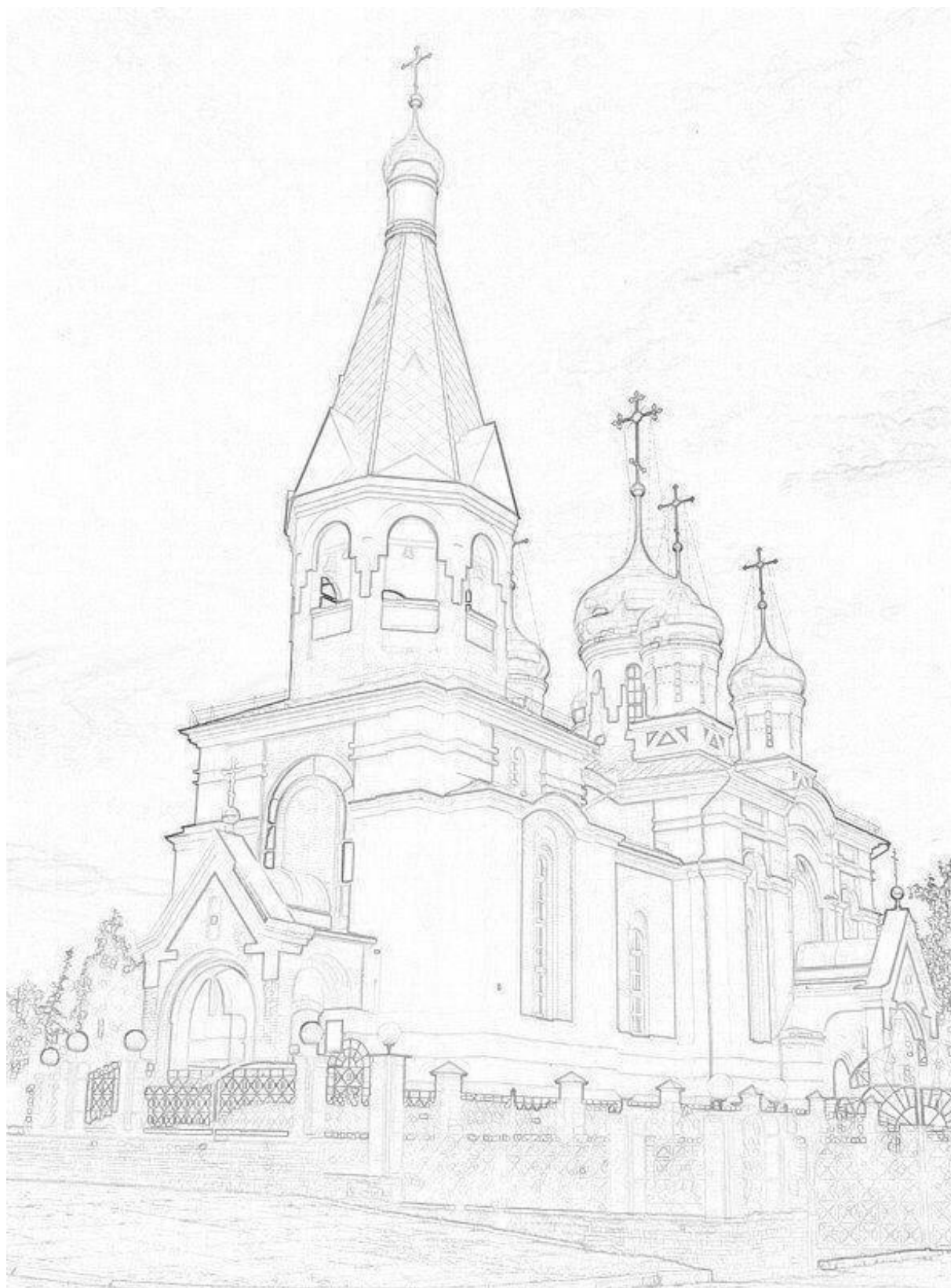
•
"Nadčlovek" podobný zveri
Čo v prekliatom má dôveru
Junák veľký, človek malý
Padá spupnosťou obranný
Vodcom-zvodcom pohrdaný.

•
Svätý Gorazd víťaz mravný
Dobrý pastier, vierou silný
Skrz stáda sa prevzal viny
Svätý Gorazd v Bohu slávny
Archijerej pravoslávny
Čo len v Bohu mal nádeje
Dnes na nebi, stále bdeje
Svätá pomoc, modlibami
Proti zvodu, podlej zbrani
Raduj že sa Hrubá Vrbka!
Tvoj výhonok ozlátený
Do nebies je vyvýšený!

Zr. 2014, psd

Maľovanky pre deti

Z našej cirkevnej obce....

17. septembra 2016 oslávil náš **protodiakon Mgr. Ján Tomáš** svoje významné životné jubileum a to **štyridsať rokov**. Túto milú udalosť sme si pripomenuli aj my veriaci zo stredného

Slovenska o deň neskôr (18. septembra) na zámku vo Vígľaši. Po svätej liturgii mu v mene všetkých zablahoželala naša veriaca zo Zvolena.

Je to už 12 rokov, čo bol o. Ján v Prešove rukopoložený na diakona nebohým vladykom Nikolajom. Od toho času pravidelne slúži s otcom Marek Ignacikom vo Zvolene, v Banskej Bystrici a vo Vígľaši.

Nech všemohúci Boh vzhliadne na svojho služobníka Jána a daruje mu ešte veľa duchovných a fyzických síl v službe, ktorú si vybral.

Pravoslávni veriaci z Banskej Bystrice a Zvolena

**Zbierka na stavbu chrámu
v Banskej Bystrici:**

Bankové spojenie:

**IBAN: SK82 0900 0000 0051
0922 4043**

OZNAM

Všetkým sympatizantom pravoslavia oznamujeme, že nedeľné sv. liturgie sa v Banskej Bystrici a Zvolene konajú striedavo. Jednu nedeľu v Banskej Bystrici v DOME Slovenského misijného hnutia na Skuteckého ulici č. 4 (oproti bývalému kinu Hviezda) so začiatkom o 9:00 hodine a ďalšiu nedeľu v kaplnke zvolenského zámku vo Zvolene so začiatkom o 8:45 hodine. Všetky sviatočné bohoslužby (utrene, večierne, sv. liturgie), ktoré pripadnú na ktorýkoľvek deň v týždni okrem nedele, sa konajú vo vojenskej kaplnke veliteľstva vzdušných síl vo Zvolene na ulici Jána Jiskru 10. Raz za dva mesiace sa koná svätá Liturgia aj v kaplnke na zámku vo Vígľaši. Ďalej všetkým záujemcom o duchovné rady, duchovné usmernenie, zodpovedanie otázok v oblasti duchovného života, či bližšie informácie o bohoslužbách odporúčame, aby kontaktovali duchovného cirkevných obcí cestou e-mailu: marek.ignacik@gmail.com alebo na telefónnom čísle: 0903 824 426. K dispozícii je naša nová stránka a to: www.pcozvbb.sk

Informácie o našom občasníku, možnosti jeho odoberania či prispievania doň dostanete na telefónnom čísle redaktorky časopisu: 0903 170 583.

Zodpovedná:

Redaktorka: Mgr. Jana Tomášová, Jesenského 16, 974 01 Banská Bystrica.

e-mail: jankasom@szm.sk

website: www.pravoslavie.sk